

Viešas laiškas "Varpo" redakcijai

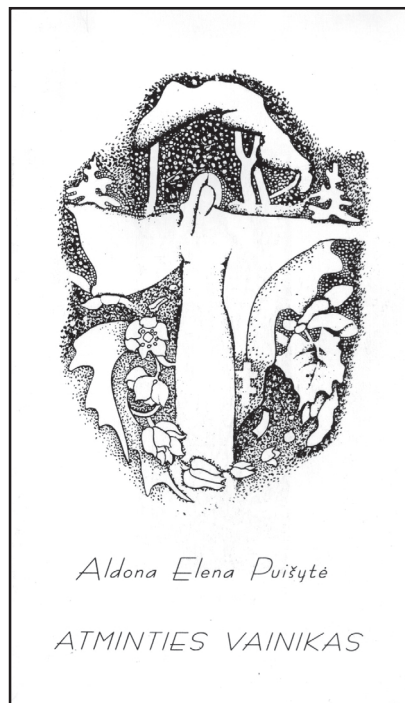
Mane nustebino Jūsų žurnalo Nr. 6 - 7 (104 - 105) išspausdintame dr. J. Parnarausko straipsnyje „Iškilmės Šimkaičiuose“ išsakytą mintis. Po teisingų žodžių apie Mariaus Ivaškevičiaus romaną „Žali“ ir Erfurto knygų mugę, autorius teigia: „Suprantama, kai rašytojų sąjungoje doresnio autoriaus knygos nėra - šleifas trukdo vertinti Tautos istoriją patriotine dvasia“. Patarčiau minėtam laisvės kovų dalyviui (ir ne tik jam) nusipirkti žinomo poeto Roberto Keturakio romaną „Kulka Dievo širdy“. Tikrai nenusivilsite. Tai iš tiesų iškylus ir vertas visapusiško dėmesio kūrinys Lietuvos partizaninio sąjūdžio tema. Meniškai įtaigus ir tikras jaunimo Gimnazisto - partizano paveikslas. Taip įtikinamai parašyta ši knyga, kad atrodo, jog autorius pats buvo tų įvykių dalyvis. Kyla teisėtas klausimas: kodėl Roberto Keturakio romanas „Kulka Dievo širdy“ nebuvo pasiūlytas Frankfurto knygų mugėi? Juk šis kūrinys 2001 metais laimėjo antrąją išeivijos laikraščio „Lietuvos balsas“ literatūriname konkurse. Išleistas 2002 metais. Kodėl vietoj šio romano pasirinkta knyga „Žali“? Jos leidybai skirta nemaža pinigų suma. Skubiai išversta ir išsiųsta į Frankfurtą. Ar neprikiešo čia savo nagų ir buvusieji? Galima įsivaizduoti kaip piktdžiugiškai triumfavo buvę stribai ir kagėbistai. Juk partizaninio

išsilaisvinimo kova šitaip buvo apšmeižta ne tik Lietuvoje, bet ir Vakaruose. Be abejo, žuvusiųjų jau neličia joks patyčių purvas. Tikiu, kad bus parašytas dar ne vienas iškylus kūrinys, meniškai įtaigiu žodžiu teisingai nušviečiantis tą herojišką ir skaudų tautos istorijos laikotarpį. Galbūt, neilgai teks laukti ir rašytojo Roberto Keturakio antros knygos ta pačia tema. Kiek žinau, ji jau rašoma.

Aldona Elena Puišytė,

poetė, vertėja

Redakcija dėkoja poetei už atsiųstą jos eilių rinkinį „ATMINTIES VAINIKAS“. Vieną iš eilėraščių pateikiame skaitytojui.

TA ŽIEMĄ...

*Kur broliai parkrito, ten akmenys verkė
Tik priešas žiūrėjo, piktai prisimerkęs.*

*Jo žvilgsnis - akylas, lyg vanago suktas.
Tą žiemą virš Jurbarko juodvarniai sukos.*

*Dar vaikiškos rankos ten pynė vainiką -
Žaliuoti ant gelsvojo kapo... Bet liko*

*Vien kraujo spalva raudonoji - ant balto
Viduržiemio sniego - sušalus... Iškelty*

*Trispalvę tos rankos: nuplėš ir išniekins
Jų plėšriosios ordos. Boluoja tik sniegas*

*Su kraujo raudona... Žalios nei geltonos,
Kur motina klumpa - sniegan - suvaitojus.*

► Pažintis su arkivyskupu Mečislovu Reiniu minint 120-ąsias gimimo metines

Atkelta iš 3 p.

tikėjimo. Septintą dešimtmetį einantis arkivyskupas Mečislovas Reinyš kameros draugams buvo tuo vilties ir šviesos spindulėliu, kurio nei kiek ne mažiau negu laisvės troško įkalintieji.

Net ir kalėjime arkivyskupas pirmiausia galvojo apie kitus. Tai buvo ne tik dalijimasis maistu, gavus siuntinį, bet, o tai žymiai svarbiau, ir žiniomis. Būdamas puikus psichologas, arkivyskupas žinojo kokioje dvasinėje būsenoje gali atsidurti nieko neveikiantieji kaliniai. Ir jis imasi neįprasto ir gal ne visiems pajėgiamo suvokti darbo: Vladimiro kalėjime, kameroje organizuoja filosofijos studijas. Iš atminties, įvairiomis kalbomis (M. Reinyš mokėjo 9 užsienio kalbas) jis aiškina filosofinius dalykus, leidžia apmąstyti, o paskui individualiai kalbasi - tad klausantieji privalo „atsiskaityti“. Tai unika-

lus pavyzdys, kada tokia asmenybė kaip M. Reinyš, net ir kalėjimą sugebėjo panaudoti proto lavinimui, dvasiniam turtinimui.

Arkivyskupas M. Reinyš, kalbėjęs Lietuvos tikintiesiems apie Dievo Meilės neišsenkamumą, tautos išlikimo būtinumo sąlygas dorovę ir dvasingumą, sulaukė pasekėjų dvasininkų bei pasauliečių, sugebančių iškelti į valstybinį lygmenį dorovės ir dvasingumo problemas, nurodančių kelius ir būdus, būtinus šių problemų sprendimui. Jie dirba įsiklausydami į daugiau kaip prieš pusę amžiaus (1951 m.) žuvus vienam kaliniui, M. Reinio pasakytus žodžius: „Neliūdėkite, nukankintieji kovoja drauge su mumis... Jie stiprina mūsų gretas. Tebus pašlovinti nenusilenkę prieš netiesą. Jie gyvena amžinai“.